

πάρχουν λιμνάζοντα ὕδατα· ἀνθεὶ δὲ τὸ καλοκαίριον καὶ πληροὶ τὴν πέριξ ἀτμοσφαῖραν διὰ τοῦ γλυκέος καὶ εὐώδους ἀρώματός του.

Εἰς τὴν ὄπισθεν εἰκόνα παρίσταται ἕν φύλλον, ἕν ἄνθος ἀνοικτὸν καὶ ἕν πουμπούκιον.

Τὸ ὥραϊον τοῦτο ἄνθος εὐρίσκεται καὶ εἰς τινὰς κήπους τῶν Ἀθηνῶν, εἰς ἀνοικτὰς δεξαμενάς, καὶ εἰς αὐτὸν τὸν κήπον τοῦ βασιλέως, ἃν δὲν ἀπατώμεθα, ὥστε οἱ ἐν Ἀθήναις κατοικοῦντες μικροὶ συνδρομηταὶ μας δύνανται νὰ τὸ ἴδωσι καὶ ἀσφρανθῶσι τὴν γλυκεῖαν ὁσμὴν του, ἃν θέλωσι νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὸν βασιλικὸν κήπον περὶ τὰ τέλη τῆς ἀνοιξέως.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ Εἰς ΤΟ ΠΑΝΕΡΙΟΝ.

ἡ

Ἡ κυρὰ Καλὴ καὶ ἡ παρακαταθήκη της.

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον ἀριθμόν.)

Εἰς τὸ παρελθὸν φύλλον ἀφήσαμεν τὴν κυρὰ Καλὴν ἐξεληθοῦσαν ἐκ τῆς οἰκίας καὶ διευθυνομένην εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ἀγίου Νικολάου. Πτωχὴ μαύρη! «ἔκαμε τὸν λογαριασμὸν χωρὶς τὸν οἰκοκύριον,» ὡς λέγει ἡ κοινὴ παροιμία· διὰ τοῦτο τὰ χρυσὰ της ὄνειρα ἐξηφανίσθησαν ἅμα ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν τοῦ ξενοδοχείου καὶ εὗρεν ὅτι ὄχι μόνον τὰ κουλούρια της δὲν ἡδυνήθη νὰ πωλήσῃ, ἀλλ' οὐδὲ κἂν νὰ εἰσέλθῃ τῆς ἐπετράπη, ἃν καὶ μετεχειρίσθῃ δλην τὴν εὐγλωττίαν της εἰς τὸ νὰ καταπεισῇ τὸν θυρωρὸν νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ εἰσέλθῃ.

Ἀπέτυχεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἀλλὰ δὲν ἀπελπίσθη περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἐπιχειρήσεώς της. Ὁ συλλογισμὸς τῶν παιδιῶν ἐνῆργει ἐντός της ὡς πανίσχυρον ἐλατήριο καὶ τὴν ἐνέπνεε. Θάρρος καὶ ἐλπίδα. Ὅθεν ἀναχωρήσασα ἀπὸ τοῦ ξενοδοχείου ἀπεφάσις νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχην της εἰς ἰδιωτικὰς οἰκίας· ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτάς εὔρε τὴν αὐτὴν δυσκολίαν, τὴν ὁποίαν ἀπῆντης καὶ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ κρούσῃ πολλὰς θύρας χωρὶς ἀποτελέσματος.

«Ἄν τὰ πράγματα πηγαίνουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, — εἶπε κατ' ἑαυτὴν καθήσασα εἰς τὴν μαρμαρίνην κλίμακα μεγαλοπρεπῆς τινος οἰκίας, — κακὰ τὴν ἔχεις Καλὴ! — Μόλις δὲ εἶχε προφέρει τὴν τελευταίαν λέξιν, καὶ ἰδοὺ ἄνθρωπός τις πλησιάσας τὴν διέταξε νὰ ἀδράσῃ τὸν τόπον διὰ μιᾶς, διὰ νὰ ἀπερρίσσει δύο κυρία, αἱ ὁποῖαι ἐξῆλθον ἀπὸ τὴν οἰκίαν διὰ νὰ ἔμβουν εἰς τὴν ἐκεῖ παραμένουσαν ἄμαξαν.

Εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ ἀνθρώπου ἐσηκώθη ἄμέσως, ἀλλὰ μὴ λησμονοῦσα τὰ παιδιά, ἐχαιρέτησε τὰς κυρίας καὶ μὲ πολλὴν εὐγένειαν, ἐξεσκέπασε τὸ καλάθι της καὶ ταῖς ἔδειξε τὰ κουλούριά της, προσθέσασα, «Δὲν ἀγαπᾶτε κυρία κανένα κολουράκι; Εἶναι τόσον ὠραῖα, σὰς βεβίω, ὥστε δὲν ἔχετε ἐδέαν. Τὰ ἔκαμα μόνη μου, καὶ βλέπετε πόσον καθαρὰ εἶναι, κυρία μου!»

Τὸ εὐλικρινὲς καὶ ἀνοικτὸν πρόσωπον τῆς μαύρης καὶ ἡ ἐλκυστικὴ ὄψις τῶν κολουριῶν ἐλκυσαν τὴν προσοχὴν τῶν κυριῶν καὶ ἠγόρασαν ἀρκετά.

Ἐναρρυνθεῖσα δὲ ἀπὸ τὴν καλωσύνην των, ἡ κυρὰ Καλὴ εἶπεν, «Ἄν, κυρία μου, ἡθέλατε νὰ εἴπητε καὶ εἰς ἄλλας μεγάλας, καθὼς σὰς, κυρίας ν' ἀγοράζωσιν ἀπὸ τὰ κολουράκια μου πᾶσαν Τρίτην καὶ Παρασκευὴν, θὰ προσπαθήσω νὰ τὰς εὐχαριστήσω.»

— «Μὲ ἀρέσει αὐτὴ ἡ μαύρη, μῆτερ, — εἶπεν ἡ Ρόζα Στάυδεσον. Νὰ τῆς εἴπω νὰ ἔρχηται ἐδῶ πάντοτε, καὶ βλέπομεν τί ἡμποροῦμεν νὰ κάμωμεν δι' αὐτήν;»

Ἡ μήτηρ συγκατένευσεν· ἡ δὲ κυρὰ Καλὴ θελήσασα νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν νέαν διὰ τὴν καλωσύνην της, ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς της πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν ἐκύταξεν ἀκαρδαμικί.

Ἡ Ρόζα εἶχε πρόσωπον ὠραῖον καὶ γλυκὺ ὡς ἀγγέλου, κόμην ξανθὴν χρυσοῖουσαν καὶ ὀφθαλμούς γαλανούς πολὺ ἐκφραστικούς, ἀλλὰ γλυκεῖς ἰδίως ἡ περὶ τὸ στρογγύλον στόμα της γλυκύτης καὶ ἐκφραστικότης ἦσαν ἀπαραμίλλα· πᾶσα δὲ γραμμὴ τοῦ προσώπου της ἐφανέρωνε καθαρώτερον κυθρέπτε καὶ ἄλλον δὲ ὁμοῦ ἐδείκνυε ψυχὴν, ἥτις ἦτο ἐν εἰρήνῃ μετὰ τῷ Θεοῦ καὶ ἐκυθερνᾶτο ὑπὸ τοῦ ἀγίου του Νόμου.

Ἡ πτωχὴ μαύρη κατεγοητεύθη ἀπὸ τὴν γλυκύτητα τῆς δεσποινίδος Ρόζας καὶ ἔκτοτε, ὁσάκις εἰς τὰς ἐβδομαδιαίας αὐτῆς ἐπισκέψεις εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην ἐτόγγανε νὰ ἐνταμώσῃ αὐτὴν γλυκεῖαν καὶ καλὴν κυρίαν, ὅπως τὴν ὠνόμαζεν, ἐθεώρει ἑαυτὴν εὐτυχὴ· τόσον τὴν κατεγοήτευσεν ἡ νεᾶνις Ρόζα!

Ἐν τούτοις αἱ ἡμέραι καὶ αἱ ἐβδομάδες παρήρχοντο ἡ δὲ κυρὰ Καλὴ διὰ τῆς βοήθειας τῆς κυρίας Στάυδεσον καὶ τῆς κόρης της Ρόζας ἐγνωρίσθη καὶ μὲ ἄλλας οἰκογενεῖας καὶ δλαὶ ὄχι μόνον εὐχαριστοῦντο μὲ τὰ κολουρία της, ἀλλὰ καὶ τὴν ἡγάπων, ὥστε ἐκέρδιζεν ἀρκετὰ διὰ τῆς ἐντίμου ταύτης ἐργασίας της, καὶ τοιοῦτοτρόπως ὄχι μόνον τὰς ἀνάγκας τῶν παιδιῶν καὶ τὰς ἰδικὰς της πλουσιοπαρόχως ἀνεπλήρουνεν, ἀλλὰ καὶ ἀρκετὰ χρήματά τῆς ἐπερίσσειον.

Τρία δλα ἔτη ἀπέρασεν τοιοῦτοτρόπως, ἔ δὲ Κά-

ρολος ἔκλεισε τὰ τέσσαρα καὶ ἦτο παιδίον εὐρωστον καὶ ζωηρόν, ἐνῷ ἡ ἰσχνή καὶ πελιθνή ἀδελφή του μετεβλήθη εἰς ὥραϊον καὶ ροδόχρουν κοράσιον.

Ἡ κορὰ Καλὴ ἐθεώρει τὰ παιδιά μὲ φιλόστοργον ὑπερηφάνειαν καὶ τὰ ἐπεριποιεῖτο μὲ μεγίστην ἐπιμέλειαν καὶ φροντίδα. Τὰ ἐνεθάρρυνε νὰ παίζουν εἰς τὸν σκιερὸν κήπον, ἀλλ' εἰς τοὺς δρόμους οὐδέποτε ἐφαίνοντο.

Τὰ ἐνδύματά των, ἂν καὶ τὰ ἔκοπτε καὶ τὰ ἔρραπτεν ἡ ἰδία, ἦσαν ὅμως ὡραῖα καὶ εὐπρεπῆ, αἱ δὲ λευκαὶ ποδίτσαι, τὰς ὁποίας πάντοτε ἐφόρουν, ἐδείκνυν τὴν καθαριότητα καὶ φιλοκαλίαν της. Οἱ τρώ-

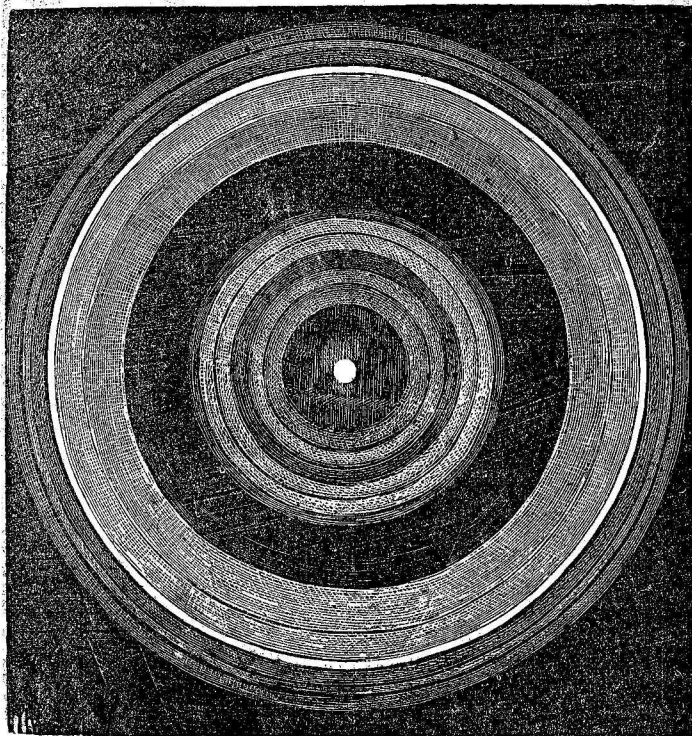
ποι τῶν ὁμῶς δὲν τὴν εὐχαρίστην τόσον, καὶ διὰ τοῦτο πολλάκις τὰ ἐπέπληττε· μάλιστα ὁ τρόπος τοῦ τρώγειν τῆς Λοῦς τὴν ἐστενοχώρει· ὅθεν πολλάκις τῆς ἔλεγε, « Διὰ τὴν τρώγεις οὕτω πῶς, κοκίνα Λοῦ; »

— Καὶ πῶς πρέπει νὰ τρώγω, Καλὴ μου; ἔλεγε τὸ κοράσιον.

— Οὔτε ἐγὼ δὲν ἤξεύρω νὰ σὲ ὀδηγήσω· καὶ πῶς νὰ ἤξεύρῃ μία μαύρη νὰ ἐρμηνεύσῃ ταῖς κοράδικας της; ἀλλ' ὅμως δὲν μὲ φαίνεται ὅτι τρώγεις μὲ ἄρκετὴν εὐγένειαν. (ἀκολουθεῖ)

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑ

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν.)

Ὁ δακτύλιος τοῦ Κρόνου, ὅπως θὰ ἐφαίνετο, ἐάν τις τὸν ἐθεώρει ἰστάμενος ὑπεράνω τοῦ κέντρου του.

ΠΕΡΙ ΚΡΟΝΟΥ.

Εἰς τὸ παρελθὸν φύλλον ἐδώκαμεν τὴν εἰκόνα τοῦ Πλανήτου Κρόνου μὲ τὸν δακτύλιον αὐτοῦ ὅπως φαίνεται εἰς τινὰς ὥρας τοῦ ἔτους ἐν εἰδεί γραμμῇ. Εἰς τὴν ἐπομένῃ σελίδα παραθέτομεν τὸν Κρό-

νον μετὰ τοῦ δακτύλιου του ὑπὸ τὴν καλλίστην καὶ λαμπροτάτην ἐποψιν, τὴν ὁποίαν δύνανται νὰ μᾶς τὸν παρουσιάσῃ τὸ τηλεσκόπιον.

Εἴπομεν προῤῥεῖν περὶ τοῦ μεγέθους τῆς σφαίρας του, τοῦ χρόνου τῆς περὶ τὸν ἄξωνα κινήσεως καὶ